

PÁL fia ATTILA*

Tiszta víz, fehér kenyér *(folytatás)*

Valaki figyel

Reggel ugyan nem egy rózsaszínű, de egy sokkal szebb világ fogadta ébredésüket. Közös reggeljük az évek óta megszokottá vált néhány cigarettából és kávéból állt. Az első kávé elfogyasztásáig a beszelgetés tabu volt, ezek az ébredés percei. Gubbasztottak a saját foteljükben, nem szóltak, és nem is néztek egymásra. A második kávé már a napi teendők megtervezésével telt.

– Szerintem menjünk fel még ma a lakásodba, hozzunk el mindent, tegyük rendbe, és hirdessük meg albérletre.

– Remek gondolat, nekem is ez járt a fejemben. Sajnos elég sok lesz a holmim, amiket az évek során összegyűjtöttem, de majd szelektálok. Van egy ismerősöm, aki épp kiadó lakást keresett, fel is hívom.

– Jól van, mielőbb csapjunk a lovak közé, mert még itt is sok a teendő.

A volt kolléga szívesen átvette a lakást, mivel társakat is vitt magával, a bérleti díj szűkösen fedezte Attila és Anita megélhetését. A rengeteg holmi alatt nyögött a Szamara, az utánfutó pedig már ereje megfeszítését követelte tőle. Egyelőre mindent bepakoltak az üres szobába, a berendezkedés még ráér. Fontosabb a dobozokba zárt világ megismerése. Gondosan, minden részletre kiterjedően berendezték a labort a padláson.

Attila észrevett egy kis zöld autót felettük a hegyoldalban, olyan pozícióban, hogy az autóból figyelhető legyen a ház és az udvar is. Erről észébe jutott a GPS. A lelkesedésben, hogy végre felnyitják a dobozokat, teljesen megfeledkezett ellenségeikről. Nem jelzett semmit a műszer, így megnyugodva ült le a foteljába. Átvillant a fején, hogy ideje lenne a figyelő műszerekkel kiépíteni valamiféle biztonsági rendszert. A lány közben a másik szobában a lakásából elhozott holmiban kotorászott. Attila nekilátott, és az utca felé moz-

gásérzékelős kamerákat helyezett el, majd a másik irányba a hegy felé is felszerelt néhányat. A kamerákat a laborban összeszerelt, a lány lakásáról elhozott számítógépre kötötte, majd a GPS-t is hozzákötötte a rendszerhez, aztán egy szirénát kötött hozzá. Most már nyugodt volt, tudta, hogy a számítógép jelezni fog, ha valaki közeledik. A sziréna halk üzemmódra volt állítva. Eszébe jutott a kis zöld autó. Mintha látta volna már valahol. Igen! Amikor a lány lakásából pakoltak látta az autót a parkolóban, és az autópályán is tisztas távolból követte őket. Ki lehet ez? Közben besötétedett, de Attila ki akarta próbálni a kamera rendszert. Az utcán a közvilágítás fényében minden látható volt, de a hegy felé nem lehetett csak fekete képet behozni.

Megtalálta az éjszakai üzemmód kapcsolót, és a digitális technika csodáját pillantotta meg. Fekete fehérben, de szinte nappali látási viszonyokat engedve látta maga előtt a hegyoldalt. Az autót kereste, amit hamar meg is talált. Ráközelített, és várt, hogy az automatikus fókusz kiélessítse a képet. Majdnem leugrott a székről meglepetésében, mikor megjelent a képernyőn egy férfi, aki vele szemben bámult távcsövével.

– Anita! Gyere gyorsan!

– Mi történt?

– Idenézz! Felismered? Tudod ki ez?

– Hol készítetted ezt a képet? Nyomoztál utánam? Mit akar ez jelenteni?

Apró sikítás hagyta el Anita ajkát, mikor a férfi képen levette szeme elől a távcsövet. Értetlenül bámult a képernyőre, ahogy a férfi cigarettára gyújtott, majd egy fém flaskából ivott.

– Ez az ember a lakásodtól idáig követett bennünket, és nem sokkal ezelőtt észrevettem, hogy figyel minket. Ezért kameráztam be a házat, és ezért építettem fel a biztonsági rendszert. Most pedig Te jössz! Ki ez, és mit akar tőlünk.

– Hogy mit akar azt nem tudom, de azt igen, hogy Ő volt a szeretőm. Ő fenyeget és zaklat amióta kiadtam az útját. Hol van most?

– Arra, a hegyoldalban. Olyan helyen vert tanyát, ahonnan belátja a házat és az udvart. Mit tegyünk vele?

– Nem veszélyes ránk nézve. Ha hagyjuk, megunja és elmegy haza. Ha idegesít, akkor beszélek vele, és elküldöm haza Én.

– Majd inkább beszélek vele Én. Nem szeretném, ha újra kapcsolatba kerülne vele. Engedd, hadd oldjam meg Én a helyzetet. Ha bemutatkozom, hogy rám cserélted le Őt, akkor észhez fog térni, és rájön neki semmi esélye.

– Hát önbizalomban nem szenvedsz hiányt. Viszont mégsem akarom, hogy Te beszélj vele, úgy gondolom ezt nekem kell megoldanom. Ha valaki le tudja zárni a dolgot, akkor az Én vagyok. Én kavartam meg a dolgokat, nekem kell rendbe hoznom őket, és ebben nem akarok vitázni.

Ekkor váratlan dolog történt! A kisautó ajtaja kinyílt, láthatatlan kezek, láthatatlan ember nyitotta ki, kirántotta a szerencsétlent az ülésből, és húzni kezdte a földön. Megálltak néhány lépésre az autótól, és a figyelő védekezőn maga elé tartotta a kezét. Sötét foltok haladtak el a teste előtt, és a test rángatózott. A kisautó világítás nélkül elindult, a férfi pedig mozdulatlanul feküdt továbbra is a földön. A katonától elkobozott mobiltelefon üzenetet jelzett.

„Ilyen primitív módszerekkel nem védekezhettek ellenünk. Az őrszemet ennél sokkal jobban el kell rejteni.”

Az üzenet feladója az Ítélobíró volt. Döbbenet bámulták a készüléket, majd egymást, szó nem jött ki a torkukon. Rohantak az udvarra, majd lámpákkal a kezükben fel a hegyre. A férfi eszméletlenül feküdt a földön, több helyen is vérzett, ruhája pedig rongyokban lógott meggyötört testén. Magukkal vitték a fürdőszobába, ahol eszméletére térítették, majd ellátták a sebeit, végül ruhát adtak neki. Kábán ült a földön, arcát kötések, és véraláfutások csúfították.

– Kilépek az életetekből örökre. Ha az autóm nem adjátok vissza, legalább annyi pénzt adjatok,

hogy vonattal haza tudjak menni. Majd teszek otthon feljelentést, hogy ellopták az autóm, de csak akkor, ha már begyógyultak a sebeim.

– Jó kis leckét kaptál! Most már nem megy vonat Budapestre, ezért reggelig itt meghúzhatod magad a fürdőben. Hajnalban leviszlek az állomásra, veszek jegyet neked, és felteszlek a vonatra. Ha még egyszer zaklatni mered a menyasszonyomat, akkor ennél sokkal többet kapsz.

Ezzel otthagyták a megtört embert a fürdőszobában. Miután leültek, szótlánul nézték egymást percek át, kifejezéstelen tekintettel vizslatták egymást, nem mertek semmiféle megnyilvánulást küldeni a másik felé. Attila sajnálta a szerencsétlent, de volt benne egy kis „magának kereste a bajt” vélemény is. Anita elégtételt érzett, hogy a fenyegetésért, és zaklatásért megkapta a büntetést volt szeretője. Sajnálta is, mert nem érdemelt ennyit, elegendő lett volna neki egy kisebb pofon, és egy kis megaláztatás. A hosszú percek után sem mertek a témával foglalkozni, lefeküdtek.

Hajnalban Attila mielőtt lement volna az állomásra, kamerái segítségével körülmélt, és a háztól nem messze meglátta a kis zöld járgányt. Kiosont, nehogy bárki is felébredjen a házban, majd átvizsgálta az autót. Kulcs benne, a pórul járt csábító tárcája a kesztyűtartóban, bankkártyái, pénze a tárcában. Akkor minden rendben, gondolta, és visszament, de a kisautóval együtt. Felkeltette foglyát, majd a kapu előtt átadta autója kulcsait és elbocsátotta.

Kávét készített, és az ágyba szolgálta fel kedvesének. Anita riadtan ébredt, pontosan úgy viselkedett, mint akit rajtakaptak valamin.

– Levitted az állomásra?

– Nem. Itt hagyták a kocsiját a ház előtt, mindent benne hagytak, így kocsival ment haza.

– Köszönöm. Az úrinőknek kijáró kiszolgálást pedig külön köszönöm.

A dobozba zárt tudás

A reggel pontosan úgy telt, mintha csicsergő gerlepár, néha összebújva, néha messzebb táncolva szerelmi táncukat járnák. Idillikus környezet, re-

mek társaság, egymásra figyelés, lelkek és aurák összefonódása. Sokáig élvezték a teljes szabadságot, az üldöztetésektől, és kötelességektől mentes csodaszép világképet. Aztán ennek is vége kellett, hogy szakadjon, mert a kötelesség, ha nem is a rendőrség felé, de a hazájuk felé erőteljesen hívta.

– Az időnk kevés, és egyre fogy. A saját maguk által kiépített figyelőrendszeren ki-bejárnak a fekete katonák. A könyveknek mielőbb biztonságba kell jutniuk.

– Máris nekiláthatunk az első könyvnek. Az Én javaslatom az, hogy egyszerre egy könyvet hozunk magunkkal földanya öléből.

– Ezt Én is így gondoltam. Sajnos a tegnap esti sebkötző-betegápoló elfoglaltság miatt nem tudtam neked meglepetést szerezni azzal, amit a szomszéd szobában előkotortam, de ígérem, ha nyugodt esténk lesz, ma meglepetésben lesz részed!

– Előre is izgulok, de nem akarom elrontani a meglepetés lehengető mivoltát. Lefutok az első könyvért, addig kapd össze magad, odafent találkozunk.

Az első dobozból óvatosan kiemelt könyv szinte ragyogott a föld alatti fényben. Hófehér bőrből készült fedőlapja, és hófehér volt minden oldala. Fedőlapján arany veret díszelgett, lapjait arany csat fogta össze. A veret életfát ábrázolt, kiemelve legfelső hetedik ágát, melynek közepén palota állott. Gyönyörű volt az egész, és csodálatos az érzés, hogy őseink tudását foghatta a kezében. A régi gondolatot, mely a könyvekkel szembeni ellenérzéseit kiváltotta, most elhessegette magától. A „halott emberek halott gondolatai” nem volt helytálló, helyére az „örökéletű lelkek örökérvényű gondolatai” furakodott szellemébe. Olyan erősen, hogy szeretettel, és tisztelettel fogta a könyvet. Kikapcsolta arany csatját, amely kezét ábrázolt, ami a fedőlapot szorította, ujjjaival szinte belemart a hófehér bárányszőrbe. Az első oldal arannyal festett hófehér bárányszőr volt, rovással írt felirata elriasztotta az illetéktelen olvasót.

„Tündér tó

*Ha nem vagy táltos csukd vissza zárját,
és add egy táltosnak”*

A felirat körül aranyfestéssel indás díszítés futott,

a négy sarokban a végtelen csomó. A figyelmeztetés megtette hatását, Attila kezében megremegett a könyv. Első gondolata az volt, hogy nem nyithatom ki, hiszen nem vagyok táltos. A második, hogy azért kaptam kezeim közé, hogy kinyissam, és digitális másolatot készítek róla. Ha nem nyitom ki, nem tudom lemásolni, ha pedig nem másolom le, akkor nem végzem el a feladatomat, és akkor akár vissza is adhatom a könyveket, és akár át is adhatom a házat az Ítélobírónak, hogy elpusztíthassa. Nem! Ezt nem tehetem! Ki kell nyitnom, olvasnom kell, le kell másolnom, és meg kell őriznem. Át kell adnom annak, akinek szüksége van rá! Kinyitotta a második kapcsolót. Két kezét formázott a csat, bezárva összekulcsolt, összefont ujjú, kinyitva, kitárt, szinte ölelő, hívogató kezeket. Mielőtt beleolvasott volna becsukta gondosan, majd a padlásra ment, hogy megkezdje a másolást. Mielőtt bármit tett volna, ellenőrizte a kamerás rendszert, nem akart meglepetéseket. Nem tapasztalt semmi furcsát, semmi rendelleneset, hát nekilátott a munkának. Sorban fényképeket készített a fedőlapról, a kapcsolokról, majd a lapokról is. Mikor végzett, a számítógépen ellenőrizte a képeket, majd amikor elégedett volt az eredménnyel visszazárta a kapcsolokat, és levitte a föld alá a csodálatos könyvet. Visszatért a padlásra, nyomtatott, majd összefűzte, és az immár papírból készült könyvet olvasni kezdte. Nem értette a figyelmeztetést a könyv első lapján. Hiszen ez egy mesekönyv! A jól ismert népmeséket olvasta tündérekkel, királyokkal, sárkányokkal és banyákkal együtt. Kicsit más volt, mint amiket eddig olvasott, de a mesék lényegét már ismerte.

Villámcsapásként érte a felismerés: meséinkben kódolva benne van az őstudás. Benne van minden, amit tudnunk kell a világ működéséről. A királyok története a táltosok története, a kiskondás, a juhászlegény mind-mind átesik a beavatáson, megjárja a maga útját, a végén pedig megkapja jutalmát. Minden történet más és más, nem egy egyszerű séma szerint történik a beavatás. Nem lehet az emberekre sablonokat húzni, nem lehet csoportokra osztani az embereket. Sokfélék vagyunk, sokféle személyiséggel, sokféle lélekkel, sokféle szellemmel megáldva. Milyen csodálatos, hogy kézzelfoghatóan benne van a hagyományainkban a tudás, amit keresünk, kutatunk, de oly kevesen

értjük, oly kevesen olvassuk a meséket nyitott lélekkel. A befogadás volt Szent István intelmei között a legfontosabb, és ez volt az, amit már elfeledtünk. Száz éve még hittünk, és befogadtunk. A XX. század agymosása azonban elvett tőlünk mindent, ami hagyományainkhoz kötött minket. Ködbe süppedt lelkünk, ezért a Magyarok lelke a közös lélek, egyre gyengül, és csak bolyong az agymosottak labirintusában. Ez a közös lélek a Magyarok Istene. Ereje már fogytán van, hát tenünk kell érte, és teszünk is! Ezért tesszük a dolgunkat, és ezért küzdünk.

Megérkezett Anita. Fekete kibontott haja úgy lobogott, mint valami gyönyörű uszály, keretbe foglalva fehér bőrét. Gyakran mondta, hogy, „úgy nézek ki mint egy múmia a fehér bőrömmel és a fekete hajammal. Pedig ha előveszünk néhány meséből egy-egy nőideált, akkor pont ilyennek festik le a szép nőt. Persze a királylányoknak szinte mindig aranyszőke a hajuk, de a királylány keze a mesékben általában a jutalom része. A fele királysággal együtt jár. De miért a fele királyságról beszélnek a mesék? Mert nálunk mindig kettős fejedelemség volt, mindig volt szakrális és világi vezetőnk. Mindig volt lelki vezetőnk, aki kapcsolatban állt a Magyarok Istenével, és mindig volt, aki vezetett minket, gazdasági ügyekben döntött, vagy hadainkat vezette a csatamezőkön. Az egyiknek karizmája van, a másiknak a tanulható készségei vannak meg.

Fel kellett ocsúdnia a gondolataiból, pedig neheze esett kizökkenni a szellemi világból, és a lány lenyűgöző látványa csak tovább fényesítette az amúgy is csillogó ötleteket...

– Benarkóztál? Úgy nézel ki, mint aki éppen be van löve.

– Dehogya. Egyszerűen szárnyaltak a gondolataim, és mikor már egészem messze jártam, megjelentél Te. Pontosan úgy néztél ki, mint a tündérlány, aki a kristálytisza hegyi tó habjai közül kel ki, hogy Artúr királynak átadja az Excaliburt. Csodálatom és ámulatom kölcsönzött nekem kábítószeres külsőt.

– Köszönöm. Ez most nagyon jól esett, és egyben bocsáss meg a gyanúsítgatásért. Dolgozunk?

– Ismered a rovást?

– Nem igazán. Nem készségszinten, puskáznom kell az ábécéből, és másolnom kell, hogy utána a latin betűs változatot olvashassam. Így tudom értelmezni a rovásszövegeket összefüggéseiben is. Sajnos csak ilyen bonyolultan megy a dolog.

– Jó akkor hozzunk fel egy könyvet.

– Nem hoztál még fel semmit?

– De igen, eggyel már végeztem. Lemásoltam, és ki is olvastam. A könyv a tündérekről szól és a figyelmeztetés szerint csak a beavatottak olvashatják el. Rovással írták, és ezért értem a válaszodat. Nem neked készült a könyv, bár előtted van, bármikor elolvashatod, ha akarod. Lemegyek, és hozom a következőt.

A következő könyv egy latinul írt munka volt. Bőrkötésben, papír oldalakkal, a borítón arannyal festett fészület, más dísz vagy felirat nem volt rajta. A gerincen apró arany festéssel ez állott:

*„Utazási napló
Az Úr 1260. esztendejében „*

Ez meg mi a csoda, és mit keres itt? Nem értette az egészet, főleg mivel latin tudása kissé hiányos volt. Sőt csoda, hogy ennyit is megértett. Minden esetre a vaskos kötetet magával vitte a laborba, és bízott Anita latin tudásában.

– Imhol egy kötet, ami a Te asztalod. Latinul íródott, és mindenféle díszítés nélkül.

– Én igaz, hogy tanultam latinul, de csak nagyon alapfokon, orvosi latint, és azt is már nagyon régen. Azért megnézem, hátha megérték belőle valamit.

Ezzel átvette a könyvet, belelapozott, közben a fejét csóválta. Ehhez csak nagyon keveset konyított.

– Talán kellene keresni valakit, aki el tudná olvasni, és hiteles fordítást tudna róla készíteni.

– Hallottam a veszprémi kolostorban egy Mária nevű nővéréről, aki latint tanít. A másolattal felkereshetjük őt. Talán tud segíteni, bár nem tudom mennyire jó ötlet ezzel a kötet felkeresni. A másolatot mindenesetre készítsük el.

A másolat elkészült, Attila a súlyos munkával a kezében visszament a föld alá. Ahogy elhúzta a kőlapot, mintha valami villanást látott volna. Le-

mászott, és a könyvet elhelyezte a másik lemásolt könyv mellé. Ekkor ismét villanást látott, de ezt már abból a teremből, ahol a szarkofág állt. Az el-sőről azt gondolta, hogy csak a szeme káprázik, de most már tudta, hogy valami, vagy valaki van ide-lent. Torkában dobogó szívvel lépett a terembe.

Egy emberi fej méretű fénylabda keringett a szar-kofág körül. Attila lábai remegni kezdtek, torka kiszáradt, a világ lassan hullámozott körülötte. Megszólalni nem bírta, csak gondolatban tette fel kérdéseit, de a fénygömb mintha értette volna mi-ről beszél. Mit akarsz tőlem? A fénygömb megállt a szarkofág mellett, majd lassan neki ütődött. Attila gépiesen félretolta a tetőt, mire a gömb bele-ugrott a szarkofágba, és annak teljes hosszában ide-oda járt. Azt akarod, hogy belefeküdjek? A fénygömb megállt a szarkofág középvonalaiban, és lassan fel-le mozgott, mintha bólogatna. Attila be-lefeküdt, mire a fénygömb szertefoszlott. Ahogy magára húzta a fedelet, megkezdődött utazása.

– *Boldog Lőrinc vagyok, a Pálosok első rendfő-nöke. Én hoztam létre a Pálos könyvtárat Bu-daszentlőrincen, és Én voltam az, aki az utazási naplót a püspöki könyvtárból megszereztem. A könyv egy püspöki írnok munkája, aki minden dísz nélkül feljegyzéseket készített Pál veszprémi püspök 1260-1263 közötti utazásáról. Az utazás célja az volt, hogy a Veszprémi Egyházmegye te-rületén belül látogassa meg a Pálos monostorokat, és vagyonukkal, építményeikkel együtt a baráto-kat vegye számba. A lajstrom nem egy szórakoz-tató olvasmány, de az írnok feljegyezte az utazás körülményeit, így megtalálhatod az első építmé-nyeinket. Fontos, hogy a buzgó püspök nem csak a saját területét járta be, hanem az akkori Magyar-ország teljes területét. Ha térképre viszed az uta-zását, majd felkeresed a monostorok maradványa-it, olyan ősi titkot láthatsz, amit a mai ember nem tud elhinni, ha csak úgy mondják neki. Csodá-latos mesékben találkozhatsz ilyenekkel, de a tu-dósok ezeket mind-mind cáfolják. Mária nővérrel ne dolgoztass, Ő a dogmatikus római katolikus egyház teljes elkötelezettje. Küldök neked egy megfelelő testvért, aki majd segít neked megta-nulni a holt nyelvet, és ha végzel a könyvekkel, akkor meg fogja mondani a következő lépést. A Magyarok Istene vigyázza lépteidet testvérem.*

– *Köszönöm neked a segítséget.*

Ezzel utazása véget ért, kiszállt a szarkofágból, és felsétált Anitahoz. A lány ezalatt kinyomtatta, és éppen összefűzte a kötetet. Felnézett éppen elké-szült munkájából, csodálkozva Attilára tekintett, majd eget rengető sóhaj kíséretében megszólalt.

– Már értem az előbbi tündérlányozást. Ahogy fel-jöttél, pont olyannak tűntél, mint a mesebeli ki-rályfi, aki éppen az égis éri fa legfelső ágára má-szik fel. Most már biztos, hogy teljesen szerelmes vagyok beléd. Csak azt sajnálom, hogy Én nem a királylány vagyok, akit csókkal felébresztesz, aztán megmentesz. Azért a kezemet még megnyer-heted.

– Megcsókollak, de nincs kitől megmentenem, legalábbis egyelőre. Könyvet nem hoztam ma-gammal, úgy gondolom mára eleget dolgoztunk, ideje a pihenésre koncentrálni.

– Rendben, főzök valami vacsorát, és aztán jön a meglepetés!

– Addig törődöm kicsit a berendezéssel.

Az őrző

A lomtárként működő szobában Attila pillanatok alatt összeállított egy szekrényoszt, így már a lány-ra várt a zsákokból és dobozokból a kipakolás. A vacsora utáni meglepetés fergeteges siker volt. A lány falatnyi fehérneműben csábította el kedvesét. Csodálatos éjszaka volt, reggel rózsaszínben látták a világot. Sétálgattak az udvaron, a kellemesen hűvös novemberi délelőtt a nap még nagyon me-legített. Sütkéreztek, tervezgettek, élvezték a nap simogatását. Léptek zaja, finom nyikorgás hallat-szott be az utcáról, de nem láttak senkit. Mintha a rózsaszín báránnyelűket hirtelen nagy haragú szél taszította volna arrébb, és szürke pamacsokat tolt volna a helyükre. Az utóbbi időben megtanultak minden neszre ösztönösen reagálni, és azonnal védekező állásba vonulni. A kerítés sövényéhez osontak, és résein keresztül az utcát kémlelték.

Egy fiatal lány sétált, új bakancsának bőre még nyikorgott. Barna nadrágot, barna könnyű kabátot, kalapot viselt. Fiatal lány volt, talán még harminc éves sem, hátán zöld hátizsák, kezében faragott nyelvű, míves bronz fókó. Lassan haladt, nem is

sétált inkább csak ballagott. Nem tűnt fáradtnak, vagy elcsigázottnak, sokkal inkább érdeklődőnek, aki minden kavicsot megnéz. A ház előtt megállt, megnézte az ablak spalettáin a tulipános faragást, kicsit megtapogatta, aztán elismerően lebiggyesztette száját. Attila úgy érezte feltétlenül meg kell szólítania, elindult a kapu felé. Anita elkapta a csuklóját, a fejével nemet intett. A fiú szélesen elmosolyodott, – bízzál bennem – súgta a lánynak, szelíden kihúzta kezét a lány kezéből, és a kapuhoz ment. Maga sem értette, miért kell beszélnie a turista lánnyal, de olyan nagy erő húzta a kapu felé, hogy nem volt képes ellenállni neki.

– Adjon Isten jó napot! Segíthetek valamiben?

Össze sem rezzent a lány, ajkait a biggyesztésből mosolyra húzta, ahogy a kapu irányába fordult.

– Adjon Isten Gazduram! Szép a háza, szép a vidék, így élvezem a friss levegőt, és sétálok. Segítségre köszönöm nincs szükségem, de kedves érdeklődése a város zaja után megnyitotta előttem a jó emberek csodálatos világát.

– Jöjjön hát be, igyon velünk egy pohár bort.

Anita sem maradhatott már rejtve, időszerűnek látta, elhagyni a sövény fedezékét. Attila kinyitotta közben a kaput, félreállva invitálta a lányt az udvarba. Anita elé sietett, a kezét nyújtotta, de közben gyanakvással vizsgálta a jövevényt, és vőlegényét is.

– Szia! A nevem Anita.

– Szia! Klára vagyok. Örülök, hogy van egy lány is Gazduram mellett, mert így biztosan jobban eltársaloghatunk.

– Szia! Engem Attilának hívnak, és sajnos messze vagyok attól, hogy a gazduram titlust elérjem. Olyan kedvesen vizsgálgattad az ablakot, hogy meg kellett hívnom téged egy pohár szürkebarátra.

Anita villámsebessen a szobába nyargalt, és falatnyi fehérműjét egy fiók mélyére süllyesztette. Mire beléptek, már minden a helyén volt, az asztalra tálca került három pohárral és egy palackkal a hátán. Klára levette hátizsákját, kalapját, és kabátját. A meglepetéstől hátraléptek a háziak. A kalap alól derékgig érő szőke hajzuhatag hullott a

lány hátára, a kabát alatt pedig egy szürke pólót viselt, mellén hófehér pálos címerrel. Meglepetésükben nem tudták levenni szemüket a lány melőléről, aki ettől teljesen zavarba jött. Néhány másodperc volt csak, de ez éppen elég volt ahhoz, hogy zavart nevetgélésbe kezdjenek. Leültek, majd Attila megtörte a kínos nevetgélést.

– Bocsáss meg, de a pólódon a címer akkora meglepetés volt, hogy nehezen térek magamhoz.

A lány akkorát sóhajtott, hogy majd belehasadt a plafon. Szinte hallani lehetett, amint óriási szikla gördül végig a padlón, ami ez idáig a lelkét nyomta. Mivel erdei túrára készült, a lehető legkényelmesebben öltözködött, ami lengének is tűnhet, mivel a pólón és a kabáton kívül semmit sem viselt felsőtestén. Hatalmasat kacagott, majd megszólalt a még fel-feltörő nevetéshullámok között.

– Bocsássatok meg! Először is attól rémültem meg, hogy valami nincs velem rendben, vagy észrevettétek, hogy nincs rajtam melltartó. Ettől meg-rémültem, és nem tudtam, hogy mit csináljak hirtelen. Másodszor annyira kedvelem a természetet, hogy legszívesebben meztelenül mászkálnék az erdőben, hogy az erdő körülöleljen és simogasson. Harmadszor pedig, ritka, hogy valaki ismerje és megbámulja ezt a címet. Nagyon szeretem a rendet, mert valami tisztát és ősit képviselnek, valami oly megfoghatatlant mint a táltosok. Sajnos nem léphetek a soraikba, mert nő vagyok, és tiszteletben tartom Boldog Özséb alapszabályát, mely szerint csak férfiak léphetnek a Magyar Pálos Rendbe.

– Aranyos vagy. Nem szoktam lányokat megbámulni, ha valaki mutogatja magát, azt sem. Nem szoktam megjegyzéseket tenni mások öltözetére csak akkor, ha az nagyon tetszik. A renchez én is közel állok, ezért csodálkoztam el a címeren. Hol lehet ilyet beszerezni?

– Én a Pálos Konferencián kaptam, mivel részt vettem a megszervezésében. Kicsit közelebb állok a dolgokhoz, mint gondolnád, mert a nagymamám az őrző. Erről viszont nem szívesen beszélek, mert félek attól, hogy titkaink napvilágot látnak, és akkor a rossz fog győzni.

Attila felállt, egy szó nélkül kézen fogta a lányt, és magával húzta a frissen berendezett, de még min-

dig dobozokkal, zsákokkal teli szobába. Elengedte a lány kezét, és felnyitotta a lejáratot. A lány mosolygott, és bólintott. Visszament a másik szobába a hátizsákjáért, majd lement a lejáraton. Attila és Anita követte. Mintha otthon lenne, a lány nem nézett se jobbra, se balra, elhaladt a szarkofágot rejtő barlang előtt, majd sorban a többi két irányba nyíló kisebb-nagyobb barlang előtt, végül megállt a hetedik, vagyis az utolsó helyiségben.

A helyiség nagyon érdekes volt, teljesen kör alakú, közepén egy tizenkét ágú csillag volt, mely mintha a padló sziklájában más színű kőből lett volna. Pontosan olyan volt, mint a természetes rajzolat, amit egyszerűen sem eltüntetni, sem megváltoztatni nem lehet. A csillag közepén egymással szemben két kőoroszlán ágaskodott, mancsukkal mintha tartani akartak volna valamit. A lány ismét mosolygott és bólogatott, de még most sem szólt semmit. Körben a falba vésett három lyukra nézett, majd ismét bólintott. Végül oldalra fordult, és a bejárati nyílás falába vésett jeleket vizsgálta meg. A hátizsákjából jegyzetfüzetet és tollat vett elő, valamit felírt, majd szembefordult vendéglátóival.

– Vigyetek haza! Mint látjátok, a helyiség berendezése hiányos, nálam viszont meg van minden, ami ide kell. Ha elvisztek, és visszahoztok, berendezem nektek működőképesen a helyet.

– Rendben van, bár nem tudom miről beszélsz, de út közben majd elmondod ami rám tartozik.

Útnak indultak a Bakonyba, de a lány útközben csak arról beszélt merre menjenek. Megérkeztek, egy barátságos, ős öreg erdőbe. A fák suttogtak, szinte izgatott volt a hangjuk, lábuk előtt hárman gyalogosan indultak egy vízmosás felé. Ahogy haladtak, úgy szűkült, és mélyült a hasadék, mintha a végén csak egy nagyon keskeny, nagyon mély kürtővé válna. Lábuk alatt vidáman csörgedezett egy kis patak. Jéghideg hegyi patak, kristálytisza vízzel, mégsem érezték a fájdalmat, vagy kellemetlen érzést, ahogy átáztatta cipőjüket, zoknijukat. A lány ment elől, és amikor elérkezett a hasadék végéhez megállt, majd megfordult.

– Ami most történik, azt mindenki ismerheti a rendből, de senki nem beszélhet róla rajtam kívül. Most már én vagyok az őrző, aki a kincseket vi-

gyázza. A történelem során nagyon sokan haltak meg közülünk, akik megőrizték a titkot. Ha Ti árulóvá váltok, akkor a több ezer éves harc értelmetlenné válik, és veszítünk.

A kincstár

Ezzel hátat fordított nekik, és az előtte tornyosuló négy méter magas, ék alakú, szűkülő bejáratra emelte kezét. Kimondta a kérését, majd kezeit széttárta, hirtelen előrelökte. Megremegett a föld a lábuk alatt, és az ék lassan kitarult. A falat finoman simogató patak hirtelen erőre kapott, és mint zuhany mosta tisztára a lelküket. A nyakukba ömlő vizet úgy fogadták, mintha számítottak volna rá, nem lepődtek meg, és nem érezték hidegnek simogatását. Azt érezték, hogy megtisztultak, és felszabadultak. Könnyűvé váltak, olyanná, aki tud szárnyalni, aki képes felmászni a táltos létra legmagasabb fokára.

A három méter széles nyílásból vakító fény áradt, de félhomályhoz szokott szemük nem hunyorgott, nem fájt és nem káprázott. Elindultak befelé. A falak kétoldalt erőt sugározva magasodtak fölējük. Ahogy elhaladtak közöttük, bezárult a kapu, a fény megmaradt, a levegő oly üde és friss volt, hogy túlszárnyalta a kinti világ erdei, tüdőt gyönyörködtető illatát. Két oldalt sötét fülke, előttük folyosó, a folyosóról oldalirányban ajtók nyíltak. A két fülkéből oroszlánok léptek elő. Igazi hús-vér oroszlánok! Mégsem rémültek meg, szívüket megtöltötte a jóság, és a tisztaság. Klarához léptek, megnyalták a kezét, aztán morogva a két ismeretlenhez fordultak. Megszaglászta a kezüket, majd megnyalták. Visszamentek a fülkéjükbe, a próbán megfelelték a jövevények. A széles folyosón Klára indult előre, a többiek követték, de hirtelen megtorpant, sarkon fordult és rájuk mosolygott.

– A Ti birodalmatokat megismerhettem. Most megismerhetitek az enyémet, ha érdekel benneteket.

– Persze, hogy érdekel! Mi ez a hely egyáltalán? Mi van a szobákban? Mit keresnek itt ezek az oroszlánok?

– Csak sorjában. A hely a kincstár, ahova a Pálosok évszázados szent ereklyéit, tárgyait helyezték el. Én vagyok az őrző, aki ismer itt mindent, mindennek a történetét. Én vigyázok a rendre, és arra,

hogy innen csak az kerülhessen ki, ami megjár annak aki ki akarja vinni. Az oroszlánok eredetileg kilencen voltak, akik közül már csak hárman maradtak. Kettő őrizte Remete Szent Pál testét, őket megölték a bizánci kincskeresők, akik elrabolták az ereklyét, és kiállítási tárgyként mutogatták a bizánci Megcsodált Mária kolostorban. Kettőt, akik a kaput őrizték, Esztergomban öltek meg. Esztergom neve az Istár Gám szóból, vagyis az Istenő kapuja kifejezésből ered. Emlékükre állították az Esztergomi Oroszlánok szobrát. Kettő őrizte a szent helyet a Pilist, Őket is megölték. A rómaiak végeztek velük akkor, amikor meg akarták akadályozni, hogy a föld szívéhez jussanak. Emléküket egy nagyszerű ember nagyszerű építménye a Lánchíd őrzi. Akiket itt láthattok, őrzik a szent ereklyéket, és kincseket. Életük végtelen, az Isten kegyelméből, aki kettős, és mégis egy. Nő és férfi egyben. Ez a bajok legnagyobb okozója itt a földön. Nincs egyensúly, mert néhány évezredig a Nő volt az Isten képére teremtett lény, néhány évezrede pedig a férfi próbál ebben a szerepben tetszelegni. Egyik sem jó, mert nem jobb egyik a másikonál, ha mindkettő átesett a megfelelő beavatáson, lelki fejlődésen, akkor egyenlők, csak más a feladatuk. Most pedig bemutatom a termekben rejtőző tárgyak közül azokat, melyeket megismerhettek.

Ezzel sarkon fordult, és elindult a folyosón. A folyosó nagyon hosszú volt, szinte végtelennek tűnt, de néhány perces séta után mégiscsak megálltak a végén. Pillanatnyi szünet után Klára belépett a hatalmas kapun, vastag és erős tölgyből készült. A terem elképzelhetetlenül nagy volt, nappali világosságnál is világosabb fényel. Óriási kristály talapatokon szarkofágok, mint ravatalok álltak a teremben. A falakon és a mennyezeten megszámlálhatatlan kereszt, kőből, fából és különböző fémekből. Arany, ezüst, bronz és kovácsoltvas, és a legnemesebb fából, de egy darabból kifaragott kereszték. Keresztek és nem feszületek, egyszerűek és díszesek, pontosan úgy mintha valamely gonosz erőt akartak volna távol tartani.

– Az ereklyéink. Elsőként Remete Szent Pál teste, mely a hivatalos források szerint elégett Trencsén várának ostromakor. Valójában a szerzetesek 1527-ben a vörös márvány szarkofágot egy másik testtel szállították a várba. Tudtak előre minden-

ről, és az Oszmánok üldöztetése miatt kapóra jött a tűzvész. Ha a történelmet vizsgálod megláthatod, hogy az Oszmán nem azonos a türk törökkel, és alapvetően a török néppel. Ahogy korábban mondtam, miután szentté avatta Róma Pált, az európai uralkodók, többek között a pápa, a bizánci császár és a német-római császár is, kisebb-nagyobb rablóbandát küldött az ereklye megszerzésére. A sír felkutatása során a bizánci császár csapatai győzedelmeskedtek, akik megölték a sírt őrző oroszlánokat, majd az ereklyét hazavitték Bizáncba, ahol kiállították. Egy velencei gazdag kereskedő megvásárolta a császártól az ereklyét, és hazavitte Velencébe, ahol templomot is építtetett neki. A pápa tudomást szerzett erről, és arról is, hogy a test teljesen romlatlan, ezért levágatta a fejét, és a német-római császárnak ajándékozta, aki azt Csehországba, Karlstein várába a kincstárba vitte. Nagy Lajos királyunk, aki a Pálosok szerint Boldog Lajos legyőzhetetlen fejedelem, bevette Velencét, és a testet sarcként elhozta, majd a rendnek adományozta. A fej nélküli test már Velencében egy vörös márvány szarkofágba került, ebben hozták haza a barátok Itáliából. II. Lajos királyunk, aki Cseh király is volt, adóként 1526-ban a fejet kérte. Egy csoda folytán meg is szerezte azt, és a Pálosoknak adta. Egy különleges szertartás során a budaszentlőrinci kolostorban a fejet a helyére illesztették, és összeforrasztották a testtel. A teljesen ép ereklyét továbbra is lezárt szarkofágban zarándokhelyként megtartották, de idő már nem volt arra, hogy a király reményeit beváltsa. Az Oszmán azonnal támadott, és egy kisebb csapattal három héttel Mohács után földdel tette egyenlővé a budaszentlőrinci kolostort. A korabeli krónikák szerint az ereklyét Elefántra vitték egy megerősített kolostorba, de ez nem igaz. Ide hozták azonnal, még mielőtt Budaszentlőrinc elesett volna. Sok más olyan tárgyat, elsősorban könyveket hoztak magukkal a barátok, amelyek nem kerülhettek a gonosz kezére. A kolostorban maradt testvérek, az életüket áldozták, szörnyű kínhalált szenvedtek, de a titkot megőrizték. Valaki mégis elárulta őket, és a biztonsági csel bevette a gonosz kommandó. Elefánton hosszas ádáz küzdelem után lerombolták a kolostort, és halálra kínozták a barátokat, de a titok rejtve maradt. A második csel nem vált be, mert az Oszmánok nem szereztek tudomást a szarkofág Magyarország leg-

északibb várába, Trencsénbe szállításáról. Amit nem tett meg a gonosz, azt megtette a tudatlan, buta Osztrák. A várat hat védő és kilenc barát védte, ellenük egy százötven fős, tüzérséggel támogatott Osztrák sereg ostromolt. Nem voltak képesek elfoglalni a várat, kétheti kemény küzdelem során, ezért egyszerűen gyújtóbombákkal felgyújtották, és a várat porig égették. A legenda véget ért, az ereklye megsemmisült. Az Oszmán mégis itt maradt százötven évig. De miért maradt? A válasz egyszerű: a másik két ereklye nyomára akartak bukkanni. Ittlétük alatt, a náci gestapóhoz hasonló szervezetet működtettek, akik a barátokat kínozták halálra, de a rejtékhely nyomára sem leltek. Annyit tudtak, hogy a Balaton felvidéken kell keresgélniük, ezért aztán sok monda maradt fenn a környékbeli kolostorokról, de a barátok némák maradtak. A másik két ereklye történetéről már kevesebb mesélnivaló van, mivel szerencsére nem került nyilvánosságra megtalálásuk. A második test Jézus Urunké. Testét miután leemelték a keresztről, és nyugalomra helyezték, egy kereskedő eladta a rómaiaknak. Titokban szállították Rómába, de miután a kereskedő eladta, álmot látott, és megtért. Rablószereget bérelt, és mielőtt hajóra rakhatták volna, megtámadta a karavánt, mindenkit megölt, és az ereklyét biztonságban elrejtette. Azért nem szólnak erről a történelemkönyvek, mert a becsvágyó centurió aki megvásárolta, senkinek nem beszélt az üzletről, császára előtt egy maga akarta learatni a dicsőséget. A kereskedő megöletett minden rómat, a bérenceknek pedig nem árulta el, hogy mi van aládában. Az ereklye rejtékhelyét a sírba vitte magával. A harmadik test Szűz Mária ereklyéje. Ő a keresztényüldözések elől menekülve lelte halálát, sírja titkos volt, senki nem tudott róla semmit. Jézus és Mária ereklyéjének hazahozatala már nem oly kalandos és szövevényes történet, mint Remete Szent Pálé. A XIII. sz. elején már megerősödtek a Magyar remetéek. Nehéz sorsuk Szent István király idején kezdődött, aki „tűzzel-vassal” irtani rendelte az ősi szkíta keresztény hit képviselőit. Sokan szenvedtek mártírhalált, mígnem a táltosok az erdőkbe menekültek. Megmentőjük Szent Gellért püspök, aki Itáliából érkezett hazánkba, így nem volt gyanús Istvánnak. Ő volt, aki az erdőben lakó szürke ruhát viselő remetéket katolikusnak mondta, ezzel megmentve őket az üldözésektől. Szent Gel-

lért is táltos volt, de a többi táltos megmentése érdekében felvette a római katolikus kereszténységet. Ez nem jelenti azt, hogy hitét és társait megtagadta, csupán elkezdett egy folyamatot, ami két évszázad alatt teljesedett ki. A korábbiakban nem volt a táltosoknak mitől félni, hiszen Vajk apja Géza fejedelem még azt mondta, hogy:

„... elég gazdag vagyok ahhoz, hogy két istennek áldozzak...”

Fia, aki Németországban nevelkedett már nem volt ilyen elnéző a „pogányokkal” szemben. Ha tudta volna, hogy a római katolikus vallás egy egyszerű téves tanítás, amit a gazdag emberek hatalomvágya zsinatról zsinatra a saját érdekeik szerint alakított, nem rendeli el a táltosok kiirtását. A XIII. század aztán meghozta a várakozás és a szenvedés gyümölcsét. Endre, akit tévesen II. Andrásnak is neveznek, a pápa felhívására keresztes hadjáratba indult. Mielőtt elindulhatott volna, ez a hely, már létezett, sőt a történetírással ellentétben már sok Pálos kolostor működött, bár ekkor még nem létezett a rend, és nem voltak ezek igazi kolostorok. Egyszerűen a megfelelő szent helyeken kolostorokat emeltek, amelyekbe beköltöztek a táltosok. Már erősek voltak, legalábbis azt hitték, hogy elég erősek. Elküldtek hát az ereklyéért a szentföldre. Sajnos tervüket megneszelte a gonosz, bár nem tudta mi is történik, csak azt érezte, hogy valamiféle erősödés érzékelhető a jó oldalon. Kémeik felfedezték a Szentföldön utazgató kis csapatot, és követték őket. Jézus ereklyéjével nem mertek nekivágni a sivatagnak támadástól tartva, ezért a pápa álmot látott, és Endrét felkérte egy keresztes hadjáratra. A magyar csapatot magyar barátok fogadták a kikötőben, és csatlakoztak a sereghöz. Így magukkal vihették Jézus ereklyéjét, hiszen megfelelő fegyveres támogatással nyugodtan utazgathattak ellenséges területen. Senki nem mert szembeszállni a magyar sereggel, mindenki behódolt nekik, az uralkodók lányukat ajánlották a királynak feleségnek. Harcnélkül, amerre járt mindenki behódolt Endrének. Ha belegondoltok, hogy Jézus sugárzó ereklyéjét hordozták magukkal, már nem is olyan nagy csoda, hogy ez történt. Útközben csatlakozott a sereghöz még néhány szerzetes egy hatalmas ládával, amelyben Szűz Mária testét hordozták. A hazaút nem úgy sikerült, ahogy szeretnék volna, hiszen ha

látjátok, a három magasabb talapzat közül egy üresen áll. Ide került volna a harmadik ereklye, mely Éli teste. A Szentháromság, Atya - Fiú - Anya így lett volna teljes. A harmadik csapatot útközben elfogták, és kínvallatásnak vetették alá, de titkukat nem árulták el. Sajnos a Kárpát-medencében eközben hatalmas baj történt, ami majdnem végleges pusztulásba sodorta az országot és a táltosokat is. Míg Endre távol volt, zsidó családok mérgezték meg a nádor elméjét, aki rájuk bízta az államkasszát. Ügyesen ürítették ki a kincstárat, és töltötték meg saját zsebüket. Nemesi címűk nem volt, de hatalmas birtokokra tettek szert, így házassággal szereztek nemesi címeket. Ekkor a pápa egyszerűen kiátkozta a magyarokat, és a királyt is az egyházból. A hazaérkező Endre a hírektől összeomlott, a sikeres hadjárat után nem élvezhette az otthon melegét, egy anyagilag összeomlott, gyenge királyságba tért vissza. A pápai szék korábbi még VIII. századi rendelete alapján szerzetesrendet nem volt szabad alapítani, Burgundi Bertalan pécsi püspök azonban semmilyen rendbe nem tartozó kolostornak adott helyet és birtokot a saját mecseki birtokából. A pápa ennek hallatára új püspököt küldött Rómából Pécsre, egyben engedtlensége miatt kiközösítette Bertalant, majd száműzte Santiago de Compostellába. A király ettől iszonyú haragra gerjedt, és parancsot adott, hogy Bertalant hívják vissza. A parancs második része azonban oly borzalmas, hogy nem is szívesen beszélek róla: az új püspök nem léphet Magyar földre. Annak rendje és módja szerint Bertalan visszatér, a helyére szánt püspök még Itália földjén rablók áldozata lesz. A pápa egy bíborost küld, hogy a helyzetet oldják meg tárgyalásos módon. Mire a bíboros ideér, már az elosztogatott birtokok visszazállnak a királyra, és a kincstár sem üres. A zsidók viszont házasság révén már a nemesi családokba jutottak. Erre talál megoldást a bíboros, akit nem fogad a kiközösített király, Béla és Imre hercegekkel törvényt hoznak, melyben a beházasodott zsidókat száműzetés terhe mellett kikeresztelkedésre köteleztek, és a zsidó szokások megtartását birtokvesztéssel fenyegettek. Újabb, zsidó kereszténnyel kötött házasságot nem engedélyeztek. A törvény sikeresen megoldotta a belső helyzetet, de ekkor megjelent a „kutyafejű” tatár, hogy ami nem sikerült a Szentföldön azt bevégezze hazánkban. A zűrzavaros helyzetben az

ereklyéket nem merték a barátok ide hozni, azokat az ürögi, vagy más néven patacsi kolostorban őrizték. A tatár kivonulása után sikerült ide, a biztonságos helyre hozni, és szarkofágokban elhelyezni a testeket. A falakon és a mennyezeten elhelyezett keresztetek mindegyike egy-egy testvér emlékére került oda, akik mártírhalált haltak a rend és az ereklyék védelme érdekében. Az utóbbi időben került ide néhány kereszt, olyan társainkért, akiket ti is ismertetek. Ez nem véletlen, ugyanis a lehetőség itt van előttünk, hogy a harmadik magas talapzatra is felkerüljön az ereklye. Ezek a talapzatok maguktól nőnek ki földanya testéből, mindig akkor, ha eljön az ideje annak, hogy egy ereklyét ráhelyezzünk. Pontosabban nem akkor nő ki, hanem akkor, ha van még olyan ereklye, amit ide kell szállítanunk. Nem tudom, hogy mi lesz akkor, ha mind megtelik, de valami történni fog, ebben biztos vagyok. Most pedig lássuk, mit rejtenek a többi termek.

Ezzel sarkon fordult és kilépett az ajtón, majd miután vendégei is kiléptek becsukta. Attila és Anita közben nem nagyon tudott magára figyelni, hiszen az előadás minden szavát itták. Csodálatos emberek csodálatos története, önfeláldozó férfiak és nők keresztjei a falakon, akik nem rettentek meg a kínoktól és a haláltól sem ebben a harcban.

Testükben változások mentek végbe, melyeket csak most érzékeltek. A fogaikból eltűnt a tömés, a kihúzott fogak visszánőttek. Egészségük nem hagyott kivetnivalót maga után, bár ebből csak azt érzékelték, hogy mérhetetlen energiájuk van. Kétfő súlyos faajtó előtt elhaladtak, a harmadikat Klára kinyitotta. Beléptek, de majdnem kiestek az ajtón meglepetésükben. Egy hatalmas könyvtárban voltak, ahol végeláthatatlan polcokon sorakoztak a tekercesek, és a könyvek. Klára egy hosszú polcra mutatott, amin több ezer tekerces feküdt:

– Az alexandriai könyvtár fontosabb iratai. – egy másik polcra mutatott – A budaszentlőrinci könyvtár oklevelei – aztán sorban mutatott a polcokra, és mindről megmondta, honnan valóak a művek. – A budaszentlőrinci könyvtár könyvei. Mátyás király elveszett kódexei. A templomosok könyvtára. Ez az üres pole itt Attila könyvtára,

amit Pannonhalmáról és a Vatikánból fog feltölteni. Ez az Attila pedig nem más, mint Te vagy kedves barátom.

– De... de hát nálam tizede sincs annak, ami ide elfér. Hogyan és miből fogom megtölteni ezt a rengeteg helyet?

– Amivel végzel azt ide hozod, vagy nekem adod, és én majd ide hozom, és ha végeztél az öledbe hullott könyvekkel, akkor továbbiakat kell beszerezned. Most menjünk eggyel tovább.

Ezzel kitessékelte őket a folyosóra, majd néhány ajtó után megállt. A bejáratra mutatott, szigorúan. Attila és Anita a csodák után szomorúan bandukoltak a kapu felé, ahol kilépett eléjük a két oroszán. Szaglászás után megálltak előttük. Nem mehetnek ki, a kapuban kell megvárniuk a lányt. Hátuk mögül halk puffanás jelezte, hogy ajtó csukódott, majd alig érzékelhető léptek zaja közeledett, aztán néhány lépésre a hátuk mögött megállt.

– Forduljatok felém! Ide bármikor beléphettek, bármikor itt lehettek, de soha nem beszélhettek a helyről. A felnyitást csak beavatottak képesek megtenni, így ha eláruljátok a módját, akkor sem tud ide senki bejönni, csak ha beavatott. Soha nem léphettek más helyiségbe, csak azokba, amelyekben voltatok már. Nincs egyetlen ajtón sem zár, de az oroszánok tudják a dolgukat. Most pedig a szabályok ismeretében tegyetek fogadalmat!

– Fogadom, hogy a kincstárról soha senkinek nem beszélek, és hogy ha egyedül lépek e helyre nem fogok olyan terembe bemenni, vagy benézni, amelyet az őrző előzőleg nem mutatott meg.

– Fogadom, hogy a kincstár titkát megőrzöm, és nem lépek olyan terembe, amely engem nem illet.

– Köszönöm. Fogjátok ezeket!

Közvetlen kapcsolat

Ezzel egy nagyobbacska és három kisebb bőrszékot nyújtott át nekik, Amint átvették a zsákokat, az oroszánok mordultak, és orrukkal megbökdösték őket. Megfordultak, a két oroszán szaglászott, aztán visszahúzódott mindegyik a maga fülkéjébe, és ekkor a kapu ismét kinyílt.

A szabadba lépve megcirógatta őket a nap, de csak egy pillanatra, aztán lebukott a horizont mö-

gött. A patak vize lassan folydogált mellettük a falon, már nem kaptak zuhanyt, és a lábuk alatt is apadt annyit a víz, hogy nem ázott át a zoknijuk. Hátrafordulva látták, ahogy bezárul mögöttük a kapu, de Klára már nem volt velük. Odabent maradt, és ettől hirtelen elveszettnek érezték magukat. A sötétben, mintha valaki fogná a lábukat botlás nélkül, biztos léptekkel jutottak vissza az autójukhoz. Szó nem hangzott el közöttük, a zsákokba pedig nem mertek belenézni. Óvatosan a hátsó ülésre tették őket, nem tudták, hogy mit rejtenek, nem tudták, hogy törékenyek-e. Az autó simán vette az erdei utat, szinte boldogan vitte utasait, mígnem a badacsonyi ház keskeny utcájához értek. Amint befordultak, jeges rémület vett erőt rajtuk, az utcában egy fekete BMW állt, a kapunál pedig egy fekete öltönyös férfi nyújtogatta a nyakát. A BMW motorja járt, ez látszott a füstölgő kipufogóból, Attila mégsem volt elég gyors, a fényszórókat észrevette a férfi, és feléjük kapta a fejét. Lassan gurultak a férfi felé, szívük a torkukban dobogott.

– Ha odaértünk, én kiugrok, és feltartóztatom, te addig menekülj, helyezd biztonságba a zsákokat.

– Nem! Megnézzük mit akar, és ha kell együtt menekülünk.

– Rendben.

Ahogy közeledtek, a férfi lassan az autójához ment, közben fürkészte a közeledőket. Elérte az ajtót, kezét a kilincsre téve türelmesen várt. Közben odaértek, a fénykör a férfi arcára esett, a felismeréstől teljesen meglepődtek. A technikus volt, akit szabadon engedtek, és aki megígérte, hogy eltűnik az életükből örökre. Attila letekerte az ablakot, és kiszólt.

– Mi járatban vagy errefelé?

– De jó hogy ti vagytok! Már megijedtem, hogy megint a nyomomban vannak. Újra üzletet kellene kötnünk, de ezt talán odabent beszéljük meg.

– Nem bánom, de előbb vidd el a kocsid a kapu elől, hogy beállhassak.

Beszállt az autóba a technikus, és a BMW lassan elindult. Attila Anitahoz fordult – vidd a zsákokat, és rejsd el őket, amíg behívom – Anita kinyitotta a kaput, majd a begördülő autó után be is zárta.

Attila intett a kívül várakozó technikusknak, majd a kiskapu felé ballagott. A férfi kívül követte, miközben Attila szándékosan lassította le a lépteit, hogy Anita nyugodtan végezhesen. Hallotta ahogy a lány kinyitja, majd gyorsan be is csukja a bejáratot, de közben a kapuhoz ért. A technikus láthatóan ideges volt, markolászta a zsebeit, a zakója szélét, amíg Attila vacakolt a kulcsával, míg nem leejtette, és hallhatóan kotorászni kezdett a földön. A lány jelent meg a háta mögött.

– Nem akartok bejönni?

– Dehogynem, csak leejtettem a kulcsom, és most nem találok.

A lány meggyújtotta öngyújtóját, és a derengő fényben Attila azonnal megtalálta a kulcsosomót. Vacakolt egy kicsit, aztán kinyitotta a kaput. Mindhárman a szobába mentek, majd miután leültek, szemügyre vették vendégüket. Arca sápadt és beesett volt, szemei alatt táskák lógtak és vörös színűek voltak, ruhája és haja zilált. Szemeit ideoda kapkodta, közben száját nyalogatta, harapdálta, kezeivel folyton matatott, hol a zsebében, hol a zakója gombjával. Most már nem csak az ideges ember, hanem az űzött vad látszatát is keltette. Öltönye nem volt makulátlan, itt-ott bogáncs, és sárfoltok tarkították. Hirtelen a zsebéhez kapott, és egy pendrive-t húzott elő, idegesen az asztalra dobta, majd kérdően nézett vendéglátóira.

– Mi van rajta?

– Az ajánlatom. Sajnos mániákus számítógép megszállott vagyok, és hiába tűntem el az alföld egyik távoli csücskében, ahol rendszergazdaként meghúztam magam, nem bírtam megállni, hogy rájuk ne keressek. A szokásos módszer már nem bizonyult biztonságosnak, szinte azonnal lebuktam, az Athanázos szerveren egy halálfej jelent meg, és „most megvagy” felkiáltással táncolni kezdett. Menekülni kezdtem, de karnyújtásnyira megközelítettek. Átvertem őket, és elloptam ezt a járgányt. Az új géppel, amit az autóban találtam bejutottam a rendszerbe, és megdöbbentő információkhoz jutottam. Ezeket tartalmazza ez a kis adathordozó. Kérésem cserében, hogy segítetek eltűnni, olyan helyre, ahol nincs számítógép, és nem esek kísérítésbe.

– Részünkről nincs akadály, de előtte megnéz-

ném az adatokat, hátha segítségre van szükségem a megnyitásukhoz.

Ezzel a lány kezébe vette a szerkezetet, és a padlásra ment. Közben Attila teával kínálta vendégét, aki ezt el is fogadta. Negyedóra múltán lejött a lány, arca halovány volt, mint aki kísértetet látott. Közel állt ahhoz, hogy sírva fakadjon.

– Minden rendben?

– Nem! Semmi nincs rendben. Azonnal el kell vinnünk őt, aztán neki kell fognunk rendbe szedni a dolgokat! Indulás!

Két autóval vágtak az útnak, szó nélkül haladtak, majd Keszthelyen „elvesztették” a lopott BMW-t. Elszárguldottak a technikussal Nemeskisfaludra, majd villámgyorsan haza. Egyetlen szó nem esett egész úton. Hazaérve mindketten a padlásra mentek, majd Attila olvasni kezdte a képernyőn megjelenő információkat. Hőhullámok törtek rá, aztán kifutott a vér az arcából, és a végtagjaiból.

„Kegyelmes Ítélobíró Úr!

A birtokomba jutott információkat ezzel a titkos E-mail-lel osztom meg önnel. A jelenleg Irakban állomásozó csapatok között van magyar kontingens is. Közöttük van hét személy, akik nem tartoznak a zsoldosereghez, polgári személyként vesznek részt a munkában. Kettő táborig elvez, négy orvos, és egy nővér. Ezek az emberek szervezkednek valamit. Van náluk egy koporsó méretű láda, melyen „könyvek” felirat látható, de nincs benne csak néhány könyv. Próbálnak járművet szerezni, és túrákat tenni, úgy hogy a ládát magukkal viszik. Eddig nem sikerült megtudnom mit is csinálnak, de azt tudom, hogy valami olyasmit, ami nem lesz ránk jó hatással. A megbízatásom szerint rájuk kell ügyelnem, de nekik nyolc nap múlva lejár az idejük, és újak jönnek helyettük.

Várom mielőbbi válaszát és parancsait:

212. sz. közlegény”

A következő levél a válasz volt:

„212. sz. közlegény!

Legalább levélben odaírhatnád fiam, hogy Géza.

Tudom, hogy ki vagy ismerlek téged is akárcsak a többieket. Először is folytasd a megfigyelést. Ha valami információd van, haladéktalanul oszd meg velem. Másodszor a ládába helyezz el egy rádiókapcsolású inaktív nyomkövetőt, amelyet majd itt Budapesten fogunk elindítani. Nem kell aggódnod, én tudom, hogy a sivatagból akarnak egy ereklyét hazacsempészni, amit nem engedhetünk nekik, de mivel nem tudjuk, hogy hol van elrejtve, ezért majd itthon kapcsoljuk csak le őket. Hadd kaparják csak ki azt a gesztenyét nekünk.

*Új fejleményekkel várom a jelentkezéstedet:
Ítélobíró”*

Majdnem lefordult a székről, most hol találja meg Klárát, hogy figyelmeztesse? Újabb keresztek kerülnek a falra, és az ereklye örökre elvész? Valamit azonnal tenni kell!

A bórzsákokkal a pincébe mentek, és egy gyors ima után kinyitották őket. Három kristálysobor, és egy kristálykoponya került elő a zsákokból. A kristálysobrok közül egy javakorabeli, egy fiatal férfit, egy pedig női alakot ábrázolt. A kerek szobában az ajtóval szemben levő fal mélyedésbe a javakorabeli férfi került, balra a nő, jobbra pedig a fiatal férfi. Ahogy elhelyezte a szobrokat a lány, felerősödött a fény a barlangban olyannyira, hogy szinte elvakította őket, Attila a koponyát az oroszlánok mancsai közé helyezte, majd hátralepett. A koponya megelevenedett, és hol vöröses, hol kékes színben kezdett játszani.

– Örülök, hogy végül sikerült megfejtenetek, hogyan kell elhelyezni a kristályokat, és hogyan kell azokat használni.

A koponyából Klára gúnyos hangját hallották. Epés visszavágást akart Anita, de Attila megelőzte.

– Vendégünk volt, aki elmondta, hogy az Athanázosok tudnak az iraki kontingensünkről. Egy inaktív nyomkövetőt akarnak elhelyezni a szarkofágba, amit Budapesten indítanak el, és ezzel követik majd nyomon az ereklye útját. Figyelmeztessd légy szíves a csapatot, hogy ne kelljen újabb keresztek a falra tenni, és az ereklye is a megfelelő helyre kerüljön.

– Nem értem! Nem értek már semmit! Az utolsó pillanatban megfogja a Jóisten a kezünket és átsegit a gondokon. Figyelmeztettetek, ennek örülök. A hírt tovább adom, de nincs további vesztegetni való időm. A koponya működéséről találsz egy egészen jó leírást az egyik feldolgozandó könyvedben. Most rohanok, még egyszer köszönök mindent.

A koponya zöldesen kezdett csillogni, és nem szólt meg immár. Csodálatos dolog ez a kristálykoponya. Pontosan olyan, mint egy több ezer éves telefon, amihez sem energiára, sem vezetékre nincs szükség.

Attila abba a terembe ment, ahol a könyvek voltak, és a ládákat kutatva egy könyvet talált, amely fekete bőrből készült, címlapján egy koponya volt. Tizenkét ágú csillag vette körül, de egyszerre nem volt látható a tizenkét ág. Pontosan olyan festékkel készült, mint a mai holografikus matricák, a fény beesési szögétől függően hol itt, hol ott vált láthatóvá egy-egy csillagsugár. A forgatás közben felfelé is néha láthatóvá vált egy sugár, illetve a két szem is néha villódzott. Felütötte a könyvet, és meglepetésében guggolásból azonnal leült. A könyvben hieroglifák voltak, egyiptomi képirás jelek. Sokáig bámulta a lapot, mire magához tért. Eddig rovással és latinnal találkozott, a hieroglifák azonban teljesen leverték a lábáról.

Kristályterem

A könyv olvasásához mindenképpen meg kellett ismerni a hieroglifákat. Az első lehetőség erre a Carter-féle szótár, de mivel oly sokat hallott már a megfejtések tévességéről, úgy gondolta, valami mást keres. Először is másolatot készített a könyvről, mégpedig színes másolatot, mert a papiruszra festett jelek színe is lényeges lehet, a jelentés és az olvasat szempontjából. Második teendője az volt, hogy beszerezzen egy olyan könyvet, amely a hieroglif írás megfejtésével foglalkozik.

Meg is találta, el is olvasta a könyvet, és arra a következtetésre jutott, hogy az ősi írásjelek több ősi nyelven is olvashatóak voltak. Az ősi nyelvek közül nem maradt ránk csak a magyar. A többihez próbálunk hangokat illeszteni, de mivel ezek a

nyelvek már nem élnek, nem tudjuk hogyan beszéltek például az egyiptomiak. A magyar viszont fennmaradt, ezért ezeket az írásjeleket magyarul kell olvasnunk. Nehéz elvonatkoztatni attól, hogy betűket írunk, amiket csak egyféleképpen lehet kiejteni. A hieroglifjelek szavakat, történéseket jelenítenek meg, így például, ha lerajzolom, hogy a „madár száll”, akkor ahhoz teljesen mindegy milyen nyelven rendelék hangsort, az minden nyelven azt fogja jelenteni, hogy a madár száll. Ha belegondolunk abba is, hogy ha nem értjük meg egymást egy idegen nyelvű emberrel, akkor mindjárt rajzolni kezdünk, máris kezünkbe esik, hogy ezeket a hieroglifákat is magyarul kell olvasni. Ehhez adódik, hogy az egyetlen megmaradt ősi nyelvet, ezt a kincset, anyánktól, mint anyanyelvet megkaptuk, máris kézenfekvő, hogy egyiptomi, mezopotámiai vagy közép amerikai képjelírásokat csak magyarul lehet elolvasni.

A gondolatmenet nagyon megtetszett Attilának, így nekilátott „lefordítani”, vagy inkább latin betűs átíratot készíteni a mindössze néhány oldalas könyvről.

„Memóriakristály

A használata nagy veszélyt jelent annak, aki nem ismeri, és annak aki nincs rá felkészülve. Ezért ha nem vagy táltos ne olvasd ezt a könyvet, és kerüld el a kristályt.

A kristálykoponya elhelyezéséhez ki kell alakítani azt a helyet, ahol az működni képes. A helyet úgy kell megválasztani, hogy akit nem illet, az kíváncsiságból, vagy más vágyaktól hajtva, ne használhassa. Teljesen kör alakú helysége van szükség, melyet a következő oldalon látsz rajzolva. Mielőtt a szobrokat és a koponyát elhelyezed, olvassd el ezt az írást.”

A rajz teljesen azt a helységet mutatta, amelyet már megismert a ház alatt, így annak tanulmányozására nem sok időt szentelt. Megfigyelte viszont, hogy nem feltétlenül kell barlangot használni, megfelel a célra egy jurta is. Ha viszont nem barlangot használunk a felállításra, akkor gondoskodnunk kell arról, hogy a jurta közelében ne tartózkodjon senki, mert esetleg elméjét megzavaró hatások érhetik. Továbblapozott, és folytatta az olva-

sást.

„A Szent Család alakjait úgy kell elhelyezned, hogy ne a koponya felé nézzenek. Ha valamelyiket a koponya felé fordítod, akkor azt jelenti, hogy tőle fogsz kérni valamit. Ha egyszerre mindhármát a koponya felé fordítod, akkor felerősíted a koponya hatását, és emlékezetét. A koponya képes megjegyezni az üzeneteket, és később annak átadni, akit megillet. Ha valakivel beszélni kívánsz, koncentrálj erősen rá, majd mondd el a neki szóló üzenetet. A koponya felismer mindenkit, aki egyszer már járt a közelében, és felismeri azt is aki egy másik koponyánál már járt.

Ha valami olyan kérdésed van, amit nem valakinek, hanem bárkinek, aki meg tudja válaszolni feltennél, kérd a választ a koponyától. A tudás benne van a koponyában.

Tizenhárom koponya készült Egyiptom földjén. A legnagyobb királyok kapták meg Őket, hogy ne az esendő hírnökök útján értesüljenek a többi király tetteiről. Egy koponya azonban az alexandriai könyvtárban van, ahol az emberiség tudása van papírra vetve. Ez a koponya a legerősebb, ennek hatalma van mind felett, ez a legnagyobb. Ebben benne van minden tudás, amit a könyvtár írásban, vagy fejben valaha tartalmazott.

A koponyát csak jóra használd, ne próbáld a gonosznak átadni, vagy titkát megismerni.”

A felfedezés izalmának hevében, szinte eszét veszítve lerohant, hogy ellenőrizze a kristálytermet. Minden rendben volt, a szobrok a koponya felé fordították finom mívű orcájukat, és szinte mosolyogtak, Attila arra a kis körre állt, ami megítélése szerint a szobrokkal egy szabályos négyzetet alkotott, mély levegőt vett.

– Koponya! Léteznek még hozzád hasonlóak a világban felállítva, használatban?

– *Létezik még mind a tizenhárom koponya. Hat a föld alatt van eltemetve szerte a világban, évszázadok óta nem használta őket senki. Kettő hasonló módon mint én voltam a kincstár kamrájában, bőrszáokban hever. Hármát elloptak a tudatlanok, és pincéikben őrzik, mint ismeretlen kincset, mert nem tudják mi az, és mire használható. Egy vagyok én, aki itt állok előtted, és a leghatalmasabb*

került felállításra a kincstárban a könyvtár mellett. Összesen kettő van használatban tehát, de te sem vagy király, így te sem használhatnál engem.

– Valóban nem vagyok király, de ahhoz, hogy újra a szellem, és a királyok korát élhessük, szükséges az én munkám is. Önmagából kivetkőzött világunkban nekem van szükségem a te segítségedre. Nem fogom olyasmire használni a tudásod, amire nem szabad, csak olyanra, ami szükséges és fontos.

Ezzel sarkon fordult, és elindult a könyvek közé. Már csak öt könyv volt hátra, de valahogy nem érzett sem türelmet, sem elhivatottságot ebben a pillanatban az olvasáshoz. A kristályterem könyvét már feldolgozott könyvek között látta, és ez jó érzéssel töltötte el. A feje tele volt olyan gondolatokkal, amelyekkel nem igazán tudott mit kezdeni. Az új tudásnak le kellett ülednie. Felment kedveséhez, aki a holmijait rendezgette. Megölelte, aztán a padlásra ment, hogy megnézzé mit kapott a technikustól. Rengeteg adat állt rendelkezésére a katonákról, még arcképek is. Micsoda gondolat. Ha el tudná juttatni az Irakban állomásozó rendtársainak ellenségük képét, talán több eséllyel vehetnék fel a harcot ellene.

Még nincs itt az idő

A kristálykoponyához ment, és Klárára koncentrált, majd elmondta üzenetét, amiben megadta telefonszámát, és elmondta ötletét a lánynak. Csüggedten ment vissza a dolgozószobába, tehetetlennek érezte magát. Csak lassan haladt az idő, miközben várakozott, hogy történjen végre valami, és tehessen valamit. Nem volt dühös, vagy ideges, sokkal inkább csalódott volt. A tudás a fejében van, de mégsem tehet semmit, nem tud vele mit kezdeni. Érezte, ahogy a gyomra összeszorul, és kezd benne fortyogni a düh. Nem akarta szabadjára engedni ezt az érzést, így lerohant újra a koponyához, hátha érkezett valami üzenete, vagy éppen tud beszélni a lánnyal.

Amint a terembe lépett, felizzott a koponya, és mintha fel is emelkedett volna egy kicsit a helyéről. Úgy érezte, mintha láthatatlan sugarak hatolnának az agyába. Feszítették koponyáját, szinte forrt az egész amúgy is túlfeszült feje. Nem voltak

gondolatai, csak azt érezte, hogy felrobban. Az izzás alábbhagyott, és ezzel együtt egy csodálatos harmónia, egy szinte természetellenes nyugalom vett erőt rajta. Lassan a kristálykoponya lilás fényt kezdett kibocsátani.

– Megtámadtak minket! Valaki elrabolt egy kristálykoponyát és gonosz célokkal használja! Amikor beléptél éppen a védekezés és ellentámadás erősítésében vettem részt. A koponyát megbűvölték, ezzel képesek lehallgatni a mi beszélgetéseinket és üzeneteinket is. Segíts visszaszerezni az elbájolt koponyát, hogy az üzenetek tiszták maradhassanak. Megtaláld valahol Veszprém mellett... az erdő...

Mintha teljesen kimerült volna, hangja elhalt, fénye kialudt. Szinte szétvetette a tehetetlenség Attilát, rohant a házba. Lezárta a lejáratot, majd autójába szerszámokat pakolt. Térképet keresett, iránytűt, és hóna alá vágta a hordozható számítógépet is, majd minden köszönés nélkül otthagya kedvesét, és csikorgó gumikkal elhajtott. Már elhagyta Csopakot, amikor megcsörrent a telefonja. Síró, szinte zokogó, alig érthető hang szólalt meg a telefonban.

– Klára vagyok! Megkaptam az üzeneted. Megszakadt minden kapcsolatom az Irakiakkal. A támadás a kristálykoponyákon keresztül borzalmas, az egész tudást próbálják leszívni a nagy koponyából. Segíts! Könyörgöm, segíts!

– Nyugodj meg. Hol vagy most?

– A kincstárban.

– Próbáld megtudni, hogy hol lehet a támadó. Kérdezd meg a koponyát. Én mindjárt Veszprémbe érek, és meg akarom szerezni az elrabolt kristályt. Siess, mert az időnk fogy!

Attila ekkor pillantott a tükörbe, és észrevette, hogy Anita hasonlóan fejvesztett száguldozással követi. Egy pihenőnél megállt, és kiszállt autójából, a lány közvetlenül mellette fékezett. Kiugrott a kocsiból, és tíz körmét előrszegezve fúriaként rontott Attilára.

– Hova ez a rohanás? Talán randid van? Legalább annyit mondhattál volna, hogy megvárjalak-e a vacsorával! Mit gondolsz, én már egy cseppet sem számítok?

– Bocsáss meg! Nem akartalak megbántani, de azt hiszem nagy bajban vagyunk, és meg akartalak kímélni a kétkezi harcoctól. Nem akartalak olyasmibe keverni, ami nem biztos, hogy jól sül el.

Ezek után töviről-hegyire elmesélt mindent. A lány eleinte idegesen, néha a szavába akart vágni, de Attila pillantása mindig önuralomra készítette. A végére az idegesség izgalomba, majd dühbe csapott át. Mire Attila befejezte a mondandóját, a lány már a dühből is lecsitult, majd a fiú nyakába ugrott, és megölelte.

– Most mi következik?

– Várunk a telefonra, addig nem tehetünk semmit, amíg nem tudjuk hova kell mennünk. Türelem. Sajnos időnk egyre kevesebb van, és Klára olyan lassan cselekszik, mint egy rozsdás gölem.

Megcsörrent a telefon, de nem hívás, hanem csak egy üzenete érkezett, két számmal, melyek három-három részre tagozódtak. A fiú értetlenül nézte mobilját, a lány belenézett, és azonnal elővette a hordozható számítógépet. Ahogy felállt a rendszer a lány lába rángatózott, közben motyogott a gépnek, hogy „gyerünk már”. A gép betöltött, a lány szinte azonnal bekapcsolta a helymeghatározó rendszert.

– Diktálj!

Szinte sikoltásnak tűnt izgatott hangja a csendes erdőszélben. Attila a parancsnak engedelmeskedve gépiesen felolvasta a számsorokat. Miután végzett hatalmasat csattant a homloka, ahogy rácsapott: – Hát persze! Koordináták!

A gép szinte pillanatok alatt vörös „X”-el megjelölte a helyet, amit a lány betáplált. Csak úgy csattogtak a billentyűk, ahogy a lány gépelt: „Tartózkodási hely megjelölése, legrövidebb útvonal”. Előbb egy kék „X” jelent meg a gépen, majd a két „X” között egy lila vonal kacskaringózott. A lány beugrott a jobb első ülésre, közben szemét Attilára villantotta, aki azonnal bevágta magát a sofőrülésbe, és már indított is. Nem kellett messzire menniük, de a földes-kavicsos utak eléggé megviselték a Ladát. Egy elhanyagolt, düledező pincénél ért véget a lila vonal, így megálltak, felfegyver-

keztek a légpisztolyokkal, és óvatosan a pince épület felé lopakodtak. Az elhanyagolt környezetben hasig, itt-ott mellig ért a fű, de jól láthatóan valaki, vagy valakik ki-be járkáltak az épületben.

A vastag kovácsoltvas zár nem engedett, amikor megpróbált a lány bemenni, de furcsának találta, hogy a gazba taposott ösvény nem is az ajtóhoz vezet, hanem hátra az épület mögé. Itt lugason futtatott szőlő kúszott a tetőre, sűrű szövevényt képezve a jobb időket megélt nemes növény. A lugas és a fal között óvakodtak előre, míg egy ablakhoz érkeztek, melyről béna szárnyként lógott a törött zsalu. Az ablakkeretben rács, melynek mindegyik szemét beszötte egy szorgos pók, de a bal felső sarokból hiányzott a pókháló. Anita benyúlt a résen, és tapogató keze egy nyomógombhoz ért, amit gondolkodás nélkül megnyomott. A föld süllyedni kezdett alattuk, és a lift pillanatok alatt a föld alá vitte utasait. Gyorsan úgy fordultak, hogy egymásnak vessék a hátukat, így több irányban is figyelni tudtak egyszerre. Zökkenve állt meg alattuk a szerkezet, ahogy leléptek róla, felfelé indult. Néhány lépésnyi folyosón álltak, ahol egy hajólámpa sugárzott némi derengő fényt. A folyosó végén fényes acélajtó állott, vastag lemeze, erős kerete, szinte sugározta a felszólítást: „Nem mehetsz tovább!”. Semmiféle kilincs, vagy nyitószervezet nem látszott rajta, és a falakon sem, így Attila felhúzott szemöldökkel nézett a lányra. A lány nem teketóriázott, közvetlenül az ajtó elé lépett, és az egy pillanat alatt eltűnt a falban. Az ajtóhoz hasonló, fémlapokkal borított terem elég nagy volt ahhoz, hogy a legmodernebb technikával felszerelt laboratórium működjön benne. A teremben meleg, de nem kellemes, hanem fullasztó meleg uralkodott, és a levegőben valami kellemetlen szag, mint az égett toll vagy szőr bűze.

Ahogy megkerülték az ajtó előtt álló műszerszekrényt, már belátták az egész termet. Egy fekete öltönyös férfi ült egy számítógép pult előtt, és rögzítette a teremben folyó eseményeket, míg a terem központjában valami borzalmas történt. Fehér ruhába öltözött férfi állt a terem közepén, érthetetlen mormogása alig hallatszott túl a gépek zaján. Disszonáns volt, ahogy az úrkorszaki technológiában tűz égett, melyet fából raktak, a tűz felett egy serpenyő, benne tollak, csontok és különböző fü-

vek és gombák sercegetek. Felette drótra kötve lógott a kristálykoponya, színe megtört, selyemfényűvé és kisugárzás nélkülivé vált. Előtte kamera és mikrofon, rajta különböző színű érzékelők. Körben a plafonról lógó zsinegeken négy oldalról elvágott nyakú fekete kakasok.

Nem vették észre az érkezőket. Anita gondolkodás nélkül kábító lövedéket lőtt a számítógép előtt ülő férfi nyakába, Attila pedig a „varázslót” tette ártalmatlanná. Az ajtukat megkötözték, az ajtót belülről bezárták. A koponyát óvatosan levették a drótról, és egy asztalra tették. A tüzet eloltották, és a serpenyőt is vízzel öntötték fel. A számítógép vizsgálata során megdöbbenő felfedezés volt, hogy semmiféle külső kapcsolata nincs, a felvételeket és a kutatási eredményeket egy mobil adathordozóra menti.

Annyira félték attól, amire esetleg képes a koponya, hogy nem merték a központtal kapcsolatba hozni, és annyira megbíztak a rejtekben, hogy semmiféle biztonsági berendezést nem alkalmaztak. A sötétség félt a világosságtól, a tudatlanság a tudástól, de mégis megbízott saját elméjében, saját félelemből összekovácsolt seregében.

Mindenféle adatot töröltek, majd fizikailag semmisítették meg az adathordozókat. Foglyaikat magukkal cipelték a felszínre, majd a vizet hívták segítségül, hogy végső csapást mérjenek a laborra. A lent talált csapatot megnyitották, a lefolyót és a túlfolyót bedugaszoltak, aztán irány a lift. A még mindig eszméletlen foglyoktól távolabb húzódtak.

– Valamit kellene csinálni velük, de mit?

– A technikussal nem lesz problémánk, elbeszélgetés után elvisszük az átnevelőbe, de a varázsló már keményebb dió. Nem tudjuk, hogy mire képes, nem tudjuk, hogy mit lehet vele kezdeni. Félek az otthonunkba vinni.

– Igazad van, Talán Klára segíthet. Felhívom.

A telefon hosszasan kicsengett, majd a lány elhaló hangja szólalt meg.

–Valami jó hír?

– Nálunk van a koponya, visszük hozzád.

– Ez csodálatos. Az iraki akciónk befuccsolt, a kis

csapatunk megijedt az ellentől, és nem mertte elővenni az ereklyét. Üres kézzel jönnek haza holnap.

– Nem volt itt az ideje. Nem kell aggódnod, ha eljön a mi időnk, akkor minden sikerülni fog. A mi gondunk más jellegű: van itt egy varázslóféle ember, aki a koponyát megbűvölte. Ki ez, és mit tegyünk vele?

– Hozzátok magatokkal. Szemét, száját, kezét, lábát kötözzétek le, nehogy valamit elkövesse ellenetek. Én már tudom kicsoda, de a nagy koponya hatalma elegendő ahhoz, hogy kikérdezzük, aztán a szürkeruhás barátok a másik oldalon ítélkezzenek felette.

– Van egy másik foglyunk is, őt elvisszük az átnevelőbe, körülbelül három óra múlva érkezünk.

A teljes kötözés után berakták mindkettőt a csomagtartóba, aztán irány Badacsony. A lány autóját útközben felvették, és azzal a lány a technikust magával vitte, Attila pedig a varázslóval hazament. Hazaérve a varázslót egy ládába tette, majd lerohant, és a maradék öt könyvet is digitalizálta. Ha elmennek a kincstárba, akkor magával viszi a könyveket is, ott biztonságosabb lesz a tárolásuk.

A boszorkány

A lány gyorsan megjárta az utat, így a három órától tudtak lefaragni. A telefonbeszélgetés után két és fél órával a kincstárba léphettek. A két oroszán barátságosan, szinte boldogan fogadta őket, megszaglászták a koponyát rejtő zsákokat, a könyveket rejtő dobozokat. A varázslót rejtő ládára éktelenül morogtak, de nem akadályozták meg, hogy becipeljék a folyosóra. Klára már sokkal vidámabban fogadta őket, mint amikor telefonon beszéltek. Attila optimista szavai erősítették a lelkét, és a nagy koponya is visszanyerte erejét. Minden rendben volt. Mosolygott, de hangja szigorúan, ellentmondást nem tűrően reccsent.

– Adjátok ide a koponyát.

Miután elvette elviharzott, majd kisvártatva széles mosollyal invitálta őket a könyvtárba. Attila elkezdte megtölteni a polcot. Csodálatos érzéssel töltötte el, hogy sikeresen végezheti feladatát. Ezek után a ládához mentek, és Klárát követve

becipelték egy terembe. A terem három sarkában a Szent Család életnagyságú kristályszobrai, mosolyogva nézték a koponyát. A koponya közepén lebegett. Nem volt semmi, ami tartotta volna, és hatalmas kristály teste súlytalanul lebegni volt képes. Legalább két méteres volt, és mintha tűz és víz keveréke lenne narancsos fényt sugárzott, de maga a koponya szinte hideg kék volt.

– *Tegyétek le, és szabadítsátok meg kötelekeitől!*

Engedelmeskedtek, bár nem volt könnyű dolguk, hiszen a férfi ellenállt, jobb volt neki megkötözve a lábában, mint az ítélőszék előtt várni a sorsát.

– *Delphoi boszorkánya! Szint kell vallanod! Mit tudsz felhozni a mentségedre?*

– Semmit. Vétkemre nincs mentség. A gonosz erőkkkel cimboráltam, és aljas módon megpróbáltam megdönteni Isten hatalmát a földön. Ha megnyerem a csatát, akkor is halál várt, volna rám, ha nem, akkor is. Az elmúlt négyezer év alatt, amióta a földön élek sokat vétkeztem Isten ellen. A szent helyet, Delphoi-t megostromoltam seregeimmel, és Krissa városát a földdel tettem egyenlővé. Így győztem le és foglaltam el Isten városát, Delphoi-t. Ekkor kezdődött minden, ekkor nyertem elég hatalmat a szent hely és a szent tárgyaitok által, hogy felvehessem a harcot Isten ellen. Soha nem láttam még olyan ádáz védőerőt, mint Krissá-ban. Mintha Isten velük lett volna, mégis győztem. Az ítéletetek bármi is legyen elfogadom, és talán halállommal nyerhetek valamiféle bűnbocsánatot.

– *Mi nem ítélkezünk feletted, erre azok hivatottak, akiket a hadak útjára küldtél. A tatár támadásokat is miattad szenvedtük el, az Oszmánt is te bízattad fel ellenünk, de legmocskosabb tetted a kalapos királynak sugallt rendmegszüntető rendelet, majd a Szovjetek ateista hatalma volt. Mégis talpra fogunk állni, és akkor majd sajnálkozhat minden gonosz, hogy kezét emelt ránk.*

A boszorkány térdre esett, teste előre bukott a padlóra, de lelke láthatóan állva maradt. Két szürke ruhás szerzetes lépett ki a koponyából, és magukkal vitték a boszorkány lelkét a koponyába. Néhány másodperc múlva hatalmas fénnel, mint a régi magnéziumos vakok a földön fekvő test füstté vált, a füst pedig eloszlott.

– Nagy öröömre szolgál, hogy láthatlak nagy koponya. Szeretnék tőled kérdezni valamit, ami nem hagy nyugodni azóta, hogy meghallgattam Klára előadását Hol van a kilencedik oroszlán, és miért van a Lánchidon négy oroszlán?

– *A kilencedik oroszlán az anya, aki a Szent Családdal él, és megteremti sarjadzással a többi oroszlánt. A Lánchídra azért került négy oroszlán, mert Mátyás királynak is volt két védelmező oroszlánja, akik az utolsó szellemben élő királyunkat védték. Ő volt az utolsó királyunk aki közvetlenül Istentől kapta a tudását, és Ő volt aki a katona és az anyagiak elébe tudta helyezni a szellemet és a szentséget. Nektek pedig Isten nevében mondok köszönetet, mert önfeláldozásokkal megmentettétek a tudást, melyet évszázadok óta őrzünk. Most távozzatok békével, és végezzétek a dolgotokat.*

Attila és Anita boldogan távoztak, hiszen nagy tettet hajtottak végre, és most nyugodtan alhatnak majd. De meddig? A következő feladat lelki szemek előtt már megjelent, és tudták jól a harenak még nincs vége. Örökké fog tartani háborújuk, vagy egyszer győzedelmeskedhetnek? Megférnek-e valaha a tudatlanság és pusztítás katonái mellett a tudás és gondoskodás emberei? A harc tovább folytatódik, de krónikáját csak megtörtént események után vehetem papírra.

* Detrich Attila

Vége az első könyvnek

Tartalomjegyzék

A kezdet
Beavatás
A harc megkezdődik
Nem vagy egyedül
A lélekkórház
Az iratok előkerülnek
Valaki figyel
A dobozba zárt tudás
Az őrző
A kincstár
Kristályterem
Még nincs itt az idő
A boszorkány